

Ezechiël 6

1 Het woord van de HEERE kwam tot mij:

2 Mensenkind, richt uw blik op de bergen van Israëel, en profeteer ertegen.

3 Zeg: Bergen van Israëel, luister naar het woord van de Heere HEERE! Zo zegt de Heere HEERE tegen de bergen en tegen de heuvels, tegen de waterstromen en tegen de dalen: Zie, Ík ga het zwaard over u brengen en zal uw hoogten vernielen.

4 Uw altaren zullen verwoest worden en uw wierookaltaren in stukken gebroken. Ik zal uw dodelijk gewonden doen vallen vóór uw stinkgoden.

5 Ik zal de dode lichamen van de Israëlieten vóór hun stinkgoden leggen en Ik zal uw beenderen rondom uw altaren verstrooien.

6 In al uw woongebieden zullen de steden verwoest worden en de hoogten een wildernis worden, zodat uw altaren verwoest en verlaten zijn, uw stinkgoden in stukken gebroken en weggedaan worden, uw wierookaltaren stukgebroken worden en uw werken verdelgd.

7 In uw midden zullen de gesneuvelden liggen. Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.

8 Maar Ik zal er onder u laten overblijven, omdat er onder u zullen zijn die aan het zwaard ontkomen onder de heidenvolken, wanneer u over de landen verstrooid wordt.

9 Dan zullen diegenen van u die ontkomen, aan Mij denken onder de heidenvolken waar zij gevangengenomen zijn, omdat Ik gebroken ben door hun hart, dat hoererij bedrijft, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die in hoererij achter hun stinkgoden aan gaan. Dan zullen zij van zichzelf walgen om de slechte daden die zij door al hun gruweldaden gedaan hebben.

10 Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben. Ik heb niet zonder reden gesproken dat Ik hun dit kwaad zou aandoen.

11 Zo zegt de Heere HEERE: Sla uzelf in uw hand, stamp met uw voet en zeg 'ach' over alle gruwelijke slechte daden van het huis van Israëel, want zij zullen door het zwaard, door de honger en door de pest vallen.

12 Wie ver weg is, zal door de pest sterven, wie dichtbij is, zal door het zwaard vallen en wie overgebleven en gespaard is, zal door de honger sterven. Zo zal Ik Mijn grimmigheid tegen hen ten uitvoer brengen.

13 Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben, als hun gesneuvelden te midden van hun stinkgoden rondom hun altaren liggen, op elke hoge heuvel, op alle bergtoppen, onder elke bladerrijke boom en onder elke dichtbebladerde eik, op de plaats waar zij voor al hun stinkgoden een aangename geur hebben bereid.

14 Zo zal Ik Mijn hand tegen hen uitstrekken, en Ik zal van het land een woestijn maken, ja, woester dan de woestijn van Dibla, in al hun woongebieden. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.

Ezechiël schreef zijn eigen boek

Ezechiël heeft vermoedelijk de profetieën die hij van God kreeg – zijn hele boek – zelf opgeschreven.

Jeremia deed dat niet. Die zocht een schrijver. Dat wordt ook met zoveel woorden gezegd. Hij vroeg het aan een zekere Baruch, een jongen uit een bekende schrijversfamilie en die wilde wel. Jeremia 36:4 *Op verzoek van Jeremia schreef Baruch, de zoon van Neria, alle woorden van de HEER die Jeremia hem dicteerde in een boekrol.* Jeremia kende toen Baruch al. Baruch was als een soort notaris opgetreden bij de koop van het landje van Jeremia's neef. Hij had het koopcontract opgesteld. Jeremia 32. 'Schrijver zijn

van een profeet' en 'als profeet een schrijver hebben' bracht ook weer zo zijn eigen problemen met zich mee. Het leven van een profeet was lang niet altijd gemakkelijk. Als schrijver deelde je in het bestaan met alle ups en downs van de profeet. Zo moest Baruch met Jeremia onderduiken na de tempelprofetie van Jeremia 27 en werd hij mee weggevoerd naar Egypte. Mogelijk heeft Ezechiël om die reden, maar natuurlijk ook omdat hij zelf schrijven kon, zelf de pen ter hand genomen. Dat hij zelf de schrijver is kun je merken als hij het heeft over 'mij'. Ezechiël 6:1 *Het woord van de HEERE kwam tot mij*. Een schrijver zou geschreven hebben: *Het woord van de HEERE kwam tot Ezechiël*. Zo schreef Baruch dat altijd als het over Jeremia ging; *Het Woord van de HEERE kwam tot Jeremia*. Behalve het bakken van zijn eigen brood – en het liggen bij de maquette van Jeruzalem en het uitspreken van profetieën over de stad – schreef Ezechiël dus ook aan het Bijbelboek dat zijn naam zou dragen. We halen dit nu naar voren maar feitelijk is de ik-persoon Ezechiël al vanaf het begin van het boek aan het woord. Er is tot nu toe een kleine uitzondering op waardoor we weten dat dit boek – behalve als relaas van de profeet zelf – ook een redacteur heeft gekend. Die komen we al tegen in het tweede vers van het eerste hoofdstuk. Plotseling wordt er op dat moment niet door maar over Ezechiël gesproken. Ezechiël 1:2 *(Op de vijfde dag van die maand, en wel in het vijfde jaar van koning Jojachins ballingschap, richtte de HEER zich tot de priester Ezechiël, de zoon van Buzi, in het land van de Chaldeeën, bij het Kebarkanaal. Daar werd hij door de hand van de HEER gegrepen.)* Mogelijk kunnen we hieruit opmaken dat Ezechiël nog meer alleen geweest is dan Jeremia. Die had Baruch tenminste nog als medestander. Al moeten we er wel bij vertellen dat Ezechiël een vrouw had terwijl Jeremia – voor zover we weten – ongetrouwd is gebleven. Dat is trouwens vrij zeker. Het is zelfs zo dat er een uitdrukkelijk verbod lag voor Jeremia. Hij mocht geen huwelijk aangaan. Jeremia 16:1,2 *De HEER richtte zich tot mij: 'Je mag in dit land niet trouwen en geen kinderen krijgen*. Dat was vermoedelijk ook om hem veel ellende te besparen. Het hebben van vrouw en kinderen was extra zwaar in tijd van oorlog en belegering. Maar goed, Jeremia bleef dus wel alleen, maar Ezechiël was getrouwd.

Ezechiël had een vrouw terwijl Jeremia – voor zover we weten – ongetrouwd is gebleven

Na de stad Jeruzalem is het land aan de beurt.

Ezechiël moet ditmaal profeteren tegen de bergen van Israël. Mogelijk had hij provisorisch rondom de kleitablet – met Jeruzalem daarop getekend – wat bergen en heuvels gemaakt van klei, maar eerlijk is eerlijk dat vermeldt de geschiedenis niet. Toch is de gedachte niet vergezocht, want nadat Ezechiël in het vijfde hoofdstuk al Zijn gram moet richten op Jeruzalem is nu het land Israël aan de beurt. Op die manier komen stad en ommeland in Ezechiël 5 en 6 voorbij. Ezechiël 6:2 *Mensenkind, richt uw blik op de bergen van Israël, en profeteer ertegen*. Iemand zou kunnen denken dat de woede van de HEERE Zich vooral richtte tegen Jeruzalem, maar dat is dus niet juist. Ook is het niet zo dat de zonde van Israël vooral in Jeruzalem was gelokaliseerd. Ezechiël moet zich inderdaad ook richten tot de bergen van Israël. Het is wel opmerkelijk dat de profeet moet spreken tegen bergen en dalen, terwijl die geen oren hebben. Toch is het ook weer niet zo vreemd – aan de Bijbel – dat er gesproken wordt tegen bergen alsof het mensen zijn. 'Bergen' worden wel vaker voorgesteld alsof ze menselijke kwaliteiten hebben. 'Bergen' kunnen bijvoorbeeld – op de Bijbelse manier van beleven – enthousiast zijn voor God. Psalm 98:8,9 *Laten de rivieren in de handen klappen en samen met de bergen jubelen voor de HEER, want hij is in aantocht als rechter van de aarde. Rechtvaardig zal hij de wereld berechten, de volken oordelen naar recht en wet*. Het doet mogelijk een beetje 'holistisch' aan of 'pantheïstisch' (= god in alles), maar niemand kan ontkennen dat de aarde en alles wat daarop leeft Gods schepping is. De aarde doet volop mee. Het lijkt

bijvoorbeeld meer dan een manier van zeggen als God tegen Kaïn zegt *'dat het bloed van zijn broer uit de aarde naar Hem schreeuwt.'* Als de mens zich bij de zondeval van God afkeert, lijkt de natuur daarop te reageren. Genesis 3:17,18 *Vervloekt is de akker om wat jij hebt gedaan, zwoegen zul je om ervan te eten, je hele leven lang. Dorens en distels zullen er groeien, toch moet je van zijn gewassen leven. Zweeten zul je voor je brood, totdat je terugkeert tot de aarde, waaruit je bent genomen: stof ben je, tot stof keer je terug.'* Het is God Die de zegen en de vloek voor Zijn volk laat doorwerken in de natuur. Toch doet de natuur mee ook voor ons beseft. Wanneer we ons somber voelen doet de regen daar nog een schepje bij op. Sterker wie kent het gevoel niet dat niet alleen God en de mensen, maar ook de dingen zich tegen je kunnen keren. Op momenten dat niets lukt werkt ook de natuur ook niet mee. Toch vinden we het kinderlijk van onszelf wanneer wij doen alsof dingen mensen zijn. Hoe dan ook de HEERE lijkt het de natuur kwalijk te nemen dat ze ruimte bieden aan de afgoden. Ezechiël 6:3 *Zeg: Bergen van Israël, luister naar het woord van de Heere HEERE! Zo zegt de Heere HEERE tegen de bergen en tegen de heuvels, tegen de waterstromen en tegen de dalen: Zie, ik ga het zwaard over u brengen en zal uw hoogten vernielen.* Hoewel de natuur hier geen schuld aan heeft, zijn het wel de toppen van de heuvels en de bergen – het liefst onder een grote bladerrijke boom – die door de mens verkozen worden tot heilige plaats. Het heeft vermoedelijk te maken met de idee dat de goden in de hemel wonen en dat de bergtoppen plaatsen vormen die dichtbij de hemel zijn. De heilige plaatsen worden zelfs naar de locatie genoemd met de term 'hoogte'. God laat Ezechiël melden aan de bergen dat Hij hun *hoogten* gaat vernielen. Op zo'n hoogte werd een beeld van een afgod neergezet samen met een altaar. Op dat altaar werden dieren geofferd. Vaak stond er ook een wierookaltaar waarbij – door verbranding van geurige specerijen – aangename geuren aan de afgod werden gewijd. Ezechiël 6:4 *Uw altaren zullen verwoest worden en uw wierookaltaren in stukken gebroken. Ik zal uw dodelijk gewonden doen vallen vóór uw stinkgoden.* Niet alleen de altaren, maar ook de mensen die er wonen en de priester die in zo'n soort van *heilige plaats* werkt, wordt gezien als behorend bij de bergen. In het volgende vers begint het beeld al door elkaar te lopen. Het zijn 'de stinkgoden van de Israëlieten', maar het zijn ook weer 'uw beenderen en uw altaren', dwz 'van de bergen'. Ezechiël 6:5 *Ik zal de dode lichamen van de Israëlieten vóór hun stinkgoden leggen en ik zal uw beenderen rondom uw altaren verstrooien.*

Het zijn wel de toppen van de heuvels en de bergen – het liefst onder een grote bladerrijke boom – die door de mens verkozen worden tot heilige plaats

Offeren op 'de hoogten' is er moeilijk uit te krijgen.

Een ding is duidelijk, mochten er nog mensen zijn die dachten dat de boosheid van God zich concentreerde op Jeruzalem – en dat de rest van het land dus niets te vrezen had – die mensen hebben het mis. God Die bijzonder gegriefd was door wat er zich in Jeruzalem en dan ook nog in de tempel afspeelde op het gebied van afgodendienst, is niet minder aangedaan door wat Hij in het land aantreft onder elke groene boom en op elke heuvel, namelijk afgodendienst. Het zwaard van God dat zich in Ezechiël 5 tegen Jeruzalem keerde, zal ook de nodige slachtoffers maken in de wijde omgeving van die stad. Ezechiël 6:6 *In al uw woongebieden zullen de steden verwoest worden en de hoogten een wildernis worden, zodat uw altaren verwoest en verlaten zijn, uw stinkgoden in stukken gebroken en weggedaan worden, uw wierookaltaren stukgebroken worden en uw werken verdelgd.* Het meest vernietigende scheldwoord dat er te vinden is wordt door Ezechiël in de mond genomen. Als hij het over de afgoden heeft, spreekt hij van 'stinkgoden' of 'keutelgoden' (de Naardense vertaling) of 'drekgoden' zoals de Statenvertaling heeft. De HEERE heeft er geen goed woord voor over. En dan te beseffen dat de

offerdienst van de HEERE na de verovering van het land op allerlei plaatsen voorkwam, zoals in Gideon waar koning Salomo een offer bracht. 1 Koningen 3:2-4 *Omdat er in die tijd nog geen tempel was gebouwd voor de naam van de HEER, bleef het volk zijn offers brengen op de offerplaatsen. Salomo zelf toonde zijn liefde voor de HEER door te handelen naar wat zijn vader David hem had voorgehouden, maar ook hij bracht zijn offers en brandde wierook op de offerplaatsen. Zo ging de koning op een keer naar Gibeon, de belangrijkste offerhoogte van het land, om er te offeren.* Het is de HEERE Zelf Die in het boek Deuteronomium te kennen had gegeven dat Hij een plaats zou kiezen waar Hij Zijn Naam zou laten wonen. Deuteronomium 12:13,14 *Denk erom dat u geen brandoffers brengt op een willekeurige plaats. Alleen op de plaats die de HEER in een van uw stamgebieden kiest mag u offers brengen en aan uw andere verplichtingen voldoen.* De keuze viel op Jeruzalem, een plaats die Hij zorgvuldig had voorbereid met het offer van Izaak op de berg Moria en het offer dat koning David bracht op het erf van de boer van Arauna. 2 Kronieken 3:1 *Toen begon Salomo met de bouw van de tempel voor de HEER, in Jeruzalem, op de berg Moria, waar zijn vader David een verschijning had gehad, op de dorsvloer van de Jebusiet Ornan die David als bouwplaats had aangewezen.* Juist op die plek liet de latere koning Salomo de tempel van de HEERE bouwen. Na die tijd was het niet langer geoorloofd om offers te brengen op de hoogten. Maar de zogenaamde oude heilige plaatsen bleven blijkaar altijd trekken. Dat merken we bijvoorbeeld ook aan Stonehenge waar – na eeuwen – opnieuw zich een groeiend gezelschap van moderne ‘afgodendienaars’ verzamelt. Datzelfde zag je in Israël. Toen koning Salomo het met zijn buitenlandse vrouwen in dat opzicht ook niet zo nauw nam zal de bevolking gemeend hebben dat het offeren op de hoogten ook wel weer kon. Langzaam maar zeker werd de dienst van de HEERE vervangen door die aan andere goden en geleidelijk trok die afgodendienst naar de stad, naar het hart van de tempel het huis van God. God is woedend hierover. De HEERE mag dan – naar Zijn belofte in de tien geboden – vier generaties geduld geoefend hebben in geval van afgoderij, zodra de teerling geworpen is, is er geen houden meer aan. Het zwaard van de oorlog maakt talrijke slachtoffers in stad en ommeland en de lijken worden op de heilige plaatsen geworpen. Daarmee is die plek voorgoed verontreinigd. Nooit zal iemand het nog in zijn hoofd halen om op die plek een heilige plaats te maken voor de afgodenverering. Ezechiël 6:7 *In uw midden zullen de gesneuvelden liggen. Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.*

<p>Stonehenge waar – na eeuwen – opnieuw zich een groeiend gezelschap van moderne ‘afgodendienaars’ verzamelt.</p>

Oorlog werd gezien als een strijd tussen de goden.

Ieder die de Bijbelse geschiedenis een beetje volgt kan weten dat de oorlogen in die tijd vooral ook gezien werd als een strijd tussen de goden. Niet voor niets werden de spullen die uit de tempel in Jeruzalem meegenomen waren naar Babel, in de tempel van de god Bel gelegd. Daniël 1:2 *En de Heere gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, en een deel van de voorwerpen van het huis van God. Hij bracht die naar het land Sinear, naar het huis van zijn god. Hij bracht de voorwerpen naar de schatkamer van zijn god.* Men beleefde dit in Babel als een overwinning van de god Bel op de God van Israël. Wanneer de legers van Babel door het land Israël trekken op weg naar de versterkte steden, halen ze alle afgodsbeelden omver en ook van de altaren op die heilige plaatsen blijft niet veel meer over dan verbrande resten. Het was immers de overwinning van de god van Babel – in dit geval – op de goden van Israël. Men doodde ieder die zich in de buurt van de offerplaats bevond maar zeker de mensen die daar dienst deden als priester of iets dergelijks. Het lijk van die mensen wierp men op de plaats om hem voor altijd te verontreinigen. Men vierde de suprematie van de eigen god. Hoewel met vrij goed op de hoogte

blijkt te zijn van het geloof van Israël – als je bijvoorbeeld let op wat Nebuzaradan tegen Jeremia zegt – toont men volstrekt geen respect. Jeremia 40:1-3 *Het woord dat van de HEERE gekomen is tot Jeremia, nadat Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, hem uit Rama weg had laten gaan, toen hij hem gevangengenomen had, en hij in ketenen geboeid was te midden van alle ballingen uit Jeruzalem en Juda, die weggevoerd werden naar Babel. De bevelhebber van de lijfwacht liet Jeremia halen en zei tegen hem: De HEERE, uw God, heeft dit kwaad over deze plaats uitgesproken, en de HEERE heeft het doen komen en gedaan zoals Hij gesproken had, want u hebt tegen de HEERE gezondigd en niet naar Zijn stem geluisterd. Daarom is dit woord aan u geschied.* Diezelfde Nebuzaradan – die zo goed op de hoogte was – laat de tempel van de HEERE tot op de grond toe platbranden. Jeremia 52:12-13 *Daarna, in de vijfde maand, op de tiende van de maand – dat jaar was het negentiende regeringsjaar van koning Nebukadrezar, de koning van Babel – kwam Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, die in dienst stond van de koning van Babel, in Jeruzalem. Hij verbrandde het huis van de HEERE, het huis van de koning en alle huizen van Jeruzalem. Ja, alle huizen van de aanzienlijken verbrandde hij met vuur.* De kennis van het geloof van een ander volk was in die tijd heel belangrijk omdat – zoals gezegd – de strijd gezien werd als een strijd tussen de goden en omdat er enorm hoog tegen de goden werd aangekeken. Wie het geloof oftewel de kracht van de tegenstander kende, wist ook zijn zwakke plekken. Zo iemand kon de vijand ondermijnen. Dat zien we bijvoorbeeld als Assur voor de poorten van Jeruzalem ligt. Dat is wel honderd jaar daarvoor, maar men daagt de Israëlieten op de muren van Jeruzalem uit door in de eigen Hebreeuwse taal te roepen dat de God van Israël hun ook niet zou kunnen helpen. Jesaja 37:10-12 *Dit moet u tegen Hizkia, de koning van Juda, zeggen: Laat uw God, op Wie u vertrouwt, u niet bedriegen door te zeggen: Jeruzalem zal niet in de hand van de koning van Assyrië gegeven worden. Zie, u hebt zelf gehoord wat de koningen van Assyrië met al de landen hebben gedaan door ze met de ban te slaan. En zou ú dan gered worden? Hebben de goden van de volken die mijn vadersen te gronde gericht hebben, hen gered: Gozan, Haran, Rezef en de zonen van Eden die in Telassar waren? Koning Hizkia die op dat moment de koning is van Juda en Jeruzalem gebruikt dit ook in zijn gebed tot God. Jesaja 37:18-20 *Het is waar, HEERE, de koningen van Assyrië hebben al die landen met hun grondgebied verwoest, en hun goden hebben zij prijsgegeven aan het vuur. Het waren immers geen goden, maar het was het werk van mensenhanden, hout en steen. Daarom hebben zij die vernield. Nu dan, HEERE, onze God, verlos ons uit zijn hand. Dan zullen alle koninkrijken van de aarde weten dat U de HEERE bent, U alleen.* In de tijd van Hizkia wordt Jeruzalem gered. 150 jaar later is het geduld van God met die stad helemaal ten einde. Babel valt – na een belegering van een kleine twee jaar – de stad Jeruzalem binnen en steekt de belangrijke gebouwen in de brand en haalt de muren omver. In de wijde omgeving hebben alle steden eenzelfde lot ondergaan. Het platteland is gestroopt door de vijand. De oogsten – ingezaaid door de Israëliische boer – wordt binnengehaald door de soldaten van Babel. De heiligdommen laten rokende as achter waar de godsbeelden en de altaren nog na smeulen in het vuur. Overal lagen lijken. In het bijzonder op en bij waar eens de heiligdommen waren. God hoeft daar niet voor te zorgen. Dat deden de Babylonische soldaten wel. Door de goden van het overwonnen volk te vernietigen hoopte men de strijdlust en de moraal te breken. En dan klinkt voor het eerst in het boek Ezechiël een woord wat nog 65 maal herhaal zal worden. Ezechiël 6:7 *Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.**

Door de goden van het overwonnen volk te vernietigen hoopte men de strijdlust en de moraal te breken.

‘Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.’ 1

Eén van de dingen die bijna niemand – die Ezechiël bestudeert – kan ontgaan is de buitengewone vastbeslotenheid van de HEERE om Zijn volk dat zich van Hem afgekeerd heeft, zwaar te straffen. Er komen vragen uit de kerken over het geweld in de Bijbel. Is de God van het Oude Testament anders dan de God van het Nieuwe Testament? Veel onderzoekers hebben zich het hoofd gebroken over de buitengewone onverbiddelijkheid en strengheid waarmee de HEERE Zijn oordeel uitvoert. Wie had dat gedacht? Zo kennen we de HEERE niet. Het is kennis die – hoewel hij bij veel Bijbelonderzoekers tot in de poriën van het bewustzijn moet zijn doorgedrongen – toch maar mondjesmaat doorsijpelt in de zondagse prediking. Boeken als Jeremia en Ezechiël blijven – op enkele hoofdstukken na – onbepreekt. Houden we dit voor de christelijke gemeenschap verborgen? Binnen de Joodse gemeenschap schijnt de regel te gelden dat het boek Ezechiël pas gelezen mag worden als iemand de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Is dit de reden? Komt het over als ‘te hard’? Het zou kunnen. Hoe het ook zij, de indruk die de HEERE met deze profetieën wekt is dat een ding duidelijk moet zijn en dat is dat Hij onverbiddelijk en hard is in het oordeel. Wie hoopt in latere hoofdstukken nuances te vinden of verzachtende omstandigheden, die komt bedrogen uit. Het is hard en het vonnis wordt uitgevoerd tot op de komma. Daar helpt geen lieve moeder aan. Terwijl wij hier en daar de indruk krijgen dat de ballingen in Babel elkaar willen wijsmaken dat het wel meevalt en dat ze zo weer in Jeruzalem zitten (het gerucht doet de ronde dat men binnen twee jaar weer thuis zal zijn) hamert de HEERE op het aambeeld van het onherroepelijke vonnis van de volledige vernietiging van Jeruzalem en omstreken. Dat is een van de dingen waarin wij de HEERE leren kennen. Zo is de HEERE onze God dus. Voor wie het nog niet wist. Voor ongehoorzaamheid en goddeloosheid is uiteindelijk geen plaats bij de God van de Bijbel. God mag geduldig zijn, maar op een gegeven moment – als Gods volk alle geboden waarop het verbond berust met voeten heeft getreden – is het ook over en uit. Altijd weer zullen er mensen zijn die zeggen; ja maar dat was God niet, het waren de Chaldeeën. De soldaten uit Babel staan bekend om hun gewelddadigheid en brute kracht. Het zal wel. Feitelijk zijn zij de vuist van God. Feitelijk dragen zij *het zwaard* van God. Als het er op aankomt voeren zij het vonnis uit. Maar..... maar de HEERE laat er geen misverstand over bestaan Wie erachter zit. Hij zit daar achter. Hij, de HEERE de God van Israël. Hij is het. In ons hoofdstuk valt de Naam **Ik** als de slagen op het aambeeld. Normaal is de persoonsvorm (ik, jij en hij enz.) op te maken uit de werkwoordsvorm, maar in vers 3 staat zelfs de persoonsvorm *ANI* = IK. Vandaar dat de vertaling terecht een accent verleent.

Het is de HEERE Zelf Die dit Zijn volk aandoet.

3. Zie,	Ík	ga het zwaard over u brengen en zal uw hoogten vernielen.
4.	Ik	zal uw dodelijk gewonden doen vallen vóór uw stinkgoden.
5.	Ik	zal de dode lichamen van de Israëlieten vóór hun stinkgoden leggen
en	Ik	zal uw beenderen rondom uw altaren verstrooien.

Niemand hoeft zich serieus af te vragen *Wie* hier achter zit. Het is de HEERE God Zelf. Het hoge woord is er uit. Dit is misschien wel het moeilijkste deel van het geloof. Hoeveel mensen zijn er niet die meteen roepen: ‘Als God zo is dan hoeft het van mij niet.’ ‘Wel, u bent vrij om te gaan’, zou ik zeggen. U bent niet vrij om het anders voor te stellen dan het is. U bent ook niet vrij om het mooier te maken dan het is.

Maar u mag wel zeggen: 'Nu ik dit weet, haak ik af. Als dit mijn God is, dan hoeft het van mij niet.' 'Geen probleem, zou ik zeggen. Tenminste niet voor God. U hebt een probleem vrees ik en ik hoop voor uzelf dat u nog tot andere inzichten komt, maar anders scheiden hier onze wegen. Weet u, ik wil u zeker niet wegjagen. Sterker. Ik hoop u er bij te houden, gesteld dat ik dat zou kunnen. Wat ik nog wel wil zeggen is dit. Namelijk, wat de HEERE als eerste over Zichzelf bekend maakt is elementair – wij kunnen daar niets aan veranderen – maar het is niet het enige waaruit wij kunnen opmaken hoe de HEERE is en dat het de HEERE is. Nee het is zeker niet het enige wat de HEERE van Zichzelf laat zien. 66 maal komt de zin voor in het boek Ezechiël *Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben*. Wat wij hier boven besproken hebben is daar zeker een onderdeel van maar er is dus meer van God te vertellen. Sterker, in ons hoofdstuk komt deze korte zin al viermaal voor en hoewel het accent ligt op het onverbiddelijke en de hardheid van het vonnis over een zondig en ongehoorzaam volk, komt later in dit hoofdstuk ook een andere accent naar voren. Hopelijk wilt u daar nog op wachten. Laten wij eerlijk zijn. Als wij het boek Jesaja lezen, zien wij het Gezicht van God weerspiegeld in het gezicht van Jesaja. Als wij het boek Jeremia lezen, zien wij het Gezicht van God weerspiegeld in het gezicht van Jeremia. Maar als wij het boek Ezechiël lezen, zien wij het Gezicht van God. In het eerste hoofdstuk verschijnt de HEERE Zelf aan Ezechiël en God gaat niet meer weg. De HEERE laat Zich zien. Voor de ballingen is dit een bijzonder relevante boodschap. Jeremia liep daar ook al tegen aan. Ezechiël zal hetzelfde lot beschoren zijn. Men meende dat de soep niet zo heet gegeten werd als hij werd opgediend. Zeker, ze waren in ballingschap gevoerd, maar dit zou niet al te lang duren. Er deden verhalen de ronde dat de HEERE binnen twee jaar Zijn volk terug zou brengen naar het land van herkomst. Dat was de boodschap van de valse profeet, Chananja. Volgens hem had de HEERE tegen hem het volgende gezegd in Jeremia 28:3 *Binnen twee volle jaren breng Ik alle voorwerpen van het huis van de HEERE naar deze plaats terug, die Nebukadnezar, de koning van Babel, uit deze plaats heeft meegenomen en naar Babel heeft gebracht*. Dit deed zich voor in Jeruzalem, maar onder de ballingen speelden dezelfde sentimenten. Dat was ook de reden dat men zich weigerde te settelen: men zou binnenkort terugkeren, was de idee. De HEERE wilde de ballingen via een brief van Jeremia – waarin benadrukt werd dat de ballingschap zeker 70 jaar zou duren – op andere gedachten brengen. Jeremia 29 Maar het ging de HEERE niet direct om de inschatting van de tijd. Het was de HEERE te doen om de doorwerking van het vonnis. Men probeerde onder de ballingen de ernst van de situatie te bagatelliseren. Het zou allemaal meevallen. Wel, het zou niet meevallen. Niet alleen zouden de ballingen niet – zo snel – terugkeren naar Jeruzalem en omstreken, maar die stad zou met de omgeving platgebrand worden en de inwoners zouden omkomen door het zwaard en de pest en de honger. God wilde dat Zijn volk het zou voelen en dat het zou doordringen tot hun hart. Dit werd hun niet door een vreemde aangedaan, het was de HEERE. En de HEERE had er goede redenen voor: het was vanwege hun zonden en hun stelselmatige weigering zich te bekeren, dat hen dit werd aangedaan.

<p>God wilde dat Zijn volk het zou voelen en dat het zou doordringen tot hun hart. Dit werd hun niet door een vreemde aangedaan, het was de HEERE.</p>

De ballingen zijn nog het beste af.

En dan komen we op het tweede aspect waaruit we kunnen opmaken *Wie de HEERE is*. Er zit namelijk een goddelijke bedoeling achter het meedogenloze oordeel. En dat is? De bekering en de redding van – althans de rest van – Gods volk. Hier gaat het spreekwoord op: 'Zachte heelmeesters maken stinkende wonden.' Een tandarts moet diep in de ontstoken tand en alles wegboren wat de gezondheid van de kies aantast. Een vervelende kant van de zaak is dat dit pijn doet. Sterker, om deze reden hebben veel

kinderen maar een hekel aan de tandarts. Toch moet de tandarts wel zo hard en diep boren namelijk om een gezonde kies over te houden en de aantasting van het gebit te stoppen. Datzelfde geldt van de HEERE. God moet Zijn volk laten merken dat dit – wat zij doen met de afgodendienst – niet kan. God moet hier – want Hij is God en niemand anders – een einde aan maken en Hij moet Zijn volk voor eens en altijd laten voelen dat Hij dit niet onbestraft laat. Juist om hen te redden van de eeuwige dood en van hun ongehoorzaamheid en van hun harde nek moet de HEERE Zijn volk hard bestraffen. Want .... nou daar heb je hem: Want .. zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Vandaar de heldere taal. Ezechiël 6:7 *In uw midden zullen de gesneuvelden liggen. Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.* Het is niet zo dat het volk Israël gehoord heeft dat het goed mis was. Nee, ze hebben het met eigen ogen gezien. Degenen die het overleefden liepen tussen de lijken door. De straten lagen bezaaid met volwassen maar ook kinderen die de honger en de pest niet hadden overleefd. Mannen en vrouwen, niemand werd gespaard. En begaf men zich buiten Jeruzalem – gesteld dat men de mogelijkheid had om dat te doen – dan trof men ook hier dan daar de lijken van de mensen die op hun vlucht waren achterhaald en gedood door de Chaldeeën. Het is geen opgeblazen verhaal, het was gewoon de realiteit. Het aantal mensen die het er levend had afgebracht in Jeruzalem, bestond uit een paar honderd in getal. Reken maar dat die stad voor die tijd vol mensen had gezeten. In tijden van oorlog zocht de plattelandsbevolking de grote stad en de veilige muren en poorten. Het inwonertal van Jeruzalem ver twee- of drievoudigde in zulke tijden. Het is waar, er waren een aantal mensen die ontkomen waren. Het waren de overlopers. Die hadden het advies van Jeremia opgevolgd. Uit alles blijkt dat de mensen die in ballingschap gevoerd werden – volgens de HEERE – nog het beste af waren. Zij bevonden zich in de beweging van de mensen van Gods volk waarmee de HEERE Zijn plannen voor de toekomst zou verwerkelijken. Het was de heilige rest die de HEERE weer uit zou bouwen tot een groot volk, ontelbaar in getal. Ezechiël 6:8 *Maar ik zal er onder u laten overblijven, omdat er onder u zullen zijn die aan het zwaard ontkomen onder de heidenvolken, wanneer u over de landen verstrooid wordt.* Zeker, er zijn ook mensen ontkomen door te vluchten naar de omliggende landen, zoals Ammon en Moab of – in hun ogen nog beter - naar Egypte. Maar het is duidelijk dat de HEERE de toekomst heeft weggelegd voor de mensen die in ballingschap werden gevoerd. Van de vlucht naar Egypte wil de HEERE al helemaal niet weten. Niet alleen omdat men geïnfecteerd zou raken door de afgodendienst van dat land, maar ook omdat de HEERE vanaf het begin niet wilde dat Zijn volk ooit nog zou terugkeren naar Egypte. Maar er is nog iets wat opvalt aan de groep van vluchtelingen naar Egypte namelijk dat ze onbekeerlijk zijn. Ze denken niet alleen dat ze hun hachje gered hebben, maar ze blijven ook bij hun afgodendienst. Sterker, ze zijn – nog meer dan eerder het geval was – van mening dat het moment waarop ze stopten met de verering van de godin van de hemel, het moment was waarop het allemaal vreselijk misging in Israël. Juist omdat ze naar zo iemand als Jeremia geluisterd hadden – denken ze – waren ze de mist ingegaan. Jeremia die hen namens de HEERE aanspreekt op hun gedrag in Egypte, krijgt de wind van voren. Jeremia 44:16-19 *Wat het woord betreft dat u in de Naam van de HEERE tot ons gesproken hebt – wij zullen niet naar u luisteren. Nee, wij zullen beslist alle dingen doen die uit onze mond zijn uitgegaan, door reukoffers te brengen aan de koningin van de hemel en plengoffers voor haar uit te gieten, zoals wij gedaan hebben, wij en onze vaders, onze koningen en onze vorsten, in de steden van Juda en op de straten van Jeruzalem. Toen werden wij met brood verzadigd, hadden wij het goed en hebben wij geen kwaad gezien. Maar van toen af dat wij ermee zijn opgehouden aan de koningin van de hemel reukoffers te brengen en plengoffers voor haar uit te gieten, hebben wij aan alles gebrek gehad en kwamen wij door het zwaard en door de honger om. Zo zout hebben we het zelden gegeten. De mensen die aan het vonnis van de ballingschap ontsnapten, kregen iets over zich wat veel erger was; een valse voorstelling van*

zaken. Iets wat hen in dit leven misschien nog niet direct – in Egypte ging het trouwens ook mis – maar later eeuwig zou opbreken.

Zachte heelmesters maken stinkende wonden.

‘Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben.’ 2

Wij beklagen gelovige mensen die ziek worden en jonger sterven dan de bedoeling was. Wij hebben maar wat medelijden met gelovige kinderen van God, die een ongekend zwaar tot te dragen hebben. Maar misschien moeten we medelijden hebben met onszelf. Heb je daar wel eens aan gedacht? Je denkt dat die ballingen er beroerd aan toe waren, terwijl de mensen die een veilig heenkomen hadden gevonden in Egypte er goed van afkwamen. Dat denk je. Maar het is net andersom. Kijk maar, de HEERE heeft het nadrukkelijk over *‘de mensen onder de heidenvolken waar zij gevangen genomen zijn.’* Het gaat daarbij niet over de vluchtelingen in Egypte of Ammon of Moab of Edom. Die zijn namelijk niet gevangen genomen. Het gaat over de ballingen die als gevangenen meegenomen zijn naar Babel. Het gaat over de ballingen, zeker. Al de tijd van de belegering heeft Jeremia namens de HEERE de mensen in Jeruzalem aangeraden een witte vlag te maken of zoiets en over te lopen naar de Chaldeeën. Dat werd de profeet niet in dank afgenomen, maar dat adviseerde hij wel, zelfs aan de koning. Jeremia 38:17 *Jeremia zei tegen Zedekia: Zo zegt de HEERE, de God van de legermachten, de God van Israël: Als u inderdaad naar de vorsten van de koning van Babel toe zult gaan, dan zult u uw ziel in leven houden en zal deze stad niet met vuur verbrand worden. Dan zult u in leven blijven, u en uw huis.* De koning had veel narigheid kunnen voorkomen. De ballingschap had hij niet kunnen voorkomen, maar wel de verwoesting van stad en ommeland. Maar dat wilde hij niet uit vrees – zo zei hij – voor de Judeeërs die al overgelopen waren. Voor de HEERE en de profeet is altijd een ding duidelijk geweest namelijk de ballingschap is een zware straf voor het volk, maar als je alles tegen elkaar afweegt is het maar het beste om die straf te ondergaan. Ezechiël 6:9 *Dan zullen diegenen van u die ontkomen, aan Mij denken onder de heidenvolken waar zij gevangengenomen zijn, omdat Ik gebroken ben door hun hart, dat hoererij bedrijft, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die in hoererij achter hun stinkgoden aan gaan.* De Statenvertaling heeft hier net als de Herziene Statenvertaling dat het hart van God gebroken is door de afgoderij van Israël. In andere vertalingen breekt God het hart van Israël. We gaan mee met de Statenvertaling waarover straks nog iets meer. Israël heeft God op Zijn hart getrapt. Zoiets kunnen we tegen elkaar zeggen in zo’n situatie. Weet je wel wat je gedaan hebt? Vaak realiseert iemand zich maar half wat hij iemand anders – nog wel zijn eigen vrouw die hij liefheeft – aandoet, met echtbreuk, bijvoorbeeld. Weet je wel wat je hebt gedaan, zeggen we dan boos. Wel in de ballingschap – wanneer God Zijn volk dwars door het oordeel leidt komt er iets van een groeiend besef bij het volk. Men gaat inzien wat men God aan heeft gedaan. Daarbij is een feit niet onbetekenend namelijk het feit dat God de macht heeft om de bedreiging van verwoesting van Jeruzalem en ballingschap om te zetten in daden. Wanneer men beseft – en blijktbaar is deze aanvullende wetenschap elementair – dat God leeft en regeert, op dat moment breekt ook het besef door wat men gedaan heeft toen men domme dode afgoden – die niet eens bestaan in het echt – ging maken om er vervolgens voor neer te knielen. Ze schamen zich de ogen uit het hoofd. Nogmaals de vraag: Waarom moest het volk door de diepte van het oordeel heen? Alleen op die manier kan een mens blijikbaar komen tot inzicht in zijn verantwoordelijkheid en schuld. Alleen op die manier kan een mens komen tot bekering. Als het hem gegeven wordt kan hij of zij een verandering doormaken waarin hij komt tot een diepe spijt voor alles wat hij de HEERE heeft aangedaan. Wanneer ze zich echt realiseren wat ze hebben gedaan, kunnen ze alleen nog maar walgen van zichzelf. Het zelfrespect is ver

te zoeken op zo'n moment. Ezechiël 6:9 *Dan zullen zij van zichzelf walgen om de slechte daden die zij door al hun gruweldaden gedaan hebben. 'Ze schamen zich kapot', zouden wij vandaag zeggen.* Opnieuw klinkt nu de zin Ezechiël 6:10 *Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.* Maar ditmaal komt een ander aspect van de HEERE naar voren. Onverwacht misschien. Maar nu zie je waarvoor de HEERE dit allemaal gedaan heeft. Namelijk om die mensen te redden. Dat bedoelt de HEERE als Hij vervolgens zegt in Ezechiël 6:10 *Ik heb niet zonder reden gesproken dat Ik hun dit kwaad zou aandoen.* God had een reden om hen dit kwaad aan te doen. De HEERE wist dat verschillende mensen van Zijn volk – de rest – via deze route zou uitkomen bij zijn bestemming. En dat is het grote doel waarmee God bezig is in onze wereld. Hij wil ons mensen tot onze bestemming brengen. En die bestemming bereiken we nooit als we God niet erkennen als God. Die bestemming bereiken we nooit als we God niet gehoorzaam zijn. Die bestemming bereiken we pas als we onze schuld onder ogen zien, diep berouw hebben en ons leven met Gods hulp veranderd wordt in een leven dat toegewijd is aan Gods eer. Als het er op aankomt zien we hier de besnijdenis waarbij het mes in het vlees gaat. Het is geen prestatie van de mens zelf. Ook zien we hier al de Heilige Doop als doorgang door de dood naar het leven. De ommekeer van een leven gericht op onszelf naar een leven dat op God gericht is, kan alleen door God Zelf tot stand gebracht worden dankzij onze Here Jezus Christus.

Dat is het grote doel waarmee God bezig is in onze wereld. Hij wil ons mensen tot onze bestemming brengen.

Een oude vertaling als leeswijzer?

We hebben gezien dat verschillende Bijbelvertalingen komen met verschillende vertalingen. Daarom zijn ze ook verschillend, zult u zeggen. Dat is ook wel zo. Verschil moet er zijn. Maar die verschillen moeten wel verantwoord zijn. Een van de verschillen die gevonden wordt bij Bijbelvertalingen komt van de Septuagint. De Septuagint is de Griekse Vertaling van de Tenach, de Joodse Bijbel. 'De Vertaling der zeventig' – zoals de Septuagint in het Nederlands ook wel genoemd wordt – is ontstaan in de 3de eeuw voor Christus. De Joden waren in die tijd voor een deel teruggekeerd naar Israël waar men Aramees sprak, maar de wereldtaal van dat moment was Grieks. Omdat veel Joden nog over de wereld verspreid woonden, is die Griekse Vertaling er gekomen. Om de betrouwbaarheid van die vertaling te onderstrepen ging het verhaal dat zeventig Joodse geleerden de Hebreeuws Bijbel in het Grieks hebben vertaald. Onafhankelijk van elkaar. En toen ze bij elkaar kwamen en de exemplaren naast elkaar legden, bleken ze volstrekt overeen te komen. Met dit verhaal wil men de betrouwbaarheid van de vertaling onderstrepen. Zoals u weet heeft de kerk de Joodse Tenach – die in het jaar 100 na Chr. in Jamnia is vastgesteld door de rabbijnen – overgenomen. De grondtaal van de Tenach is Hebreeuws. Tenach is een letterwoord dat staat voor de driedeling van de Joodse Bijbel: Thora, Nebiim en Ketubim oftewel de Thora, de profeten en de Geschriften. De christelijke kerk heeft niet de volgorde van de boeken precies over genomen, maar verder wel de hele inhoud en heeft die 'het Oude Testament' genoemd, naast het Nieuwe Testament dat dankzij de komst van de Here Jezus was ontstaan. De Septuagint is zeker een belangrijke vertaling, alleen al vanwege zijn hoge ouderdom. Als onderzoekers zich afvragen wat de betekenis is van een Hebreeuwse tekst, kijkt men vaak naar de Griekse Vertaling. Die Septuagint heeft in de kerken een redelijk grote autoriteit opgebouwd, omdat de kerk in eerste instantie vaak de Bijbel uit het Grieks vertaalde dat men beter beheerste dan het Hebreeuws. De Vetus Latina – een oude Bijbelvertaling – is een vertaling van de Griekse tekst van het Oude en Nieuwe Testament in het Latijn. In deze vertaling trof de lezer behalve de bekende boeken van het Oude Testament ook de zogenaamde

apocriefe boeken, zoals Tobith en Judith en Jezus Sirach enz. omdat de Septuagint die boeken – zeg maar als extra bijlage – kende. Omdat de protestantse kerken bij de Statenvertaling uitgingen van de Hebreeuwse grondtekst treft de lezer al spoedig de apocriefe boeken niet meer aan. In de officiële Statenvertaling vind je ze nog wel, maar niet zonder waarschuwing vooraf. Het zijn namelijk geen canonieke boeken. Alleen als ze de Bijbelse boodschap versterken mogen ze gebruikt worden. Wanneer wat uitvoeriger gekeken wordt naar de ontstaansgeschiedenis van onze Bijbelvertalingen wordt duidelijk dat de Septuagint – die tot op dit moment mee vertaald wordt in de Rooms Katholieke Bijbel – een redelijk grote vinger in de pap had bij de vertaling van de grondtekst. Op zich is dat geen probleem. We kunnen best wel blij zijn met wat extra ‘boeken in de Bijbel’. En wat de rol van de Septuagint betreft bij vertaalproblemen? Het is behulpzaam om over zo’n oude vertaling te beschikken die gemaakt is door Joodse geleerden, mensen die helemaal thuis waren in het Hebreeuws. Op die momenten waarop men twijfelt over de juiste lezing van de Hebreeuwse tekst kan de Septuagint behulpzaam zijn, maar er is een maar. De Septuagint is niet de canon. De Hebreeuwse tekst van de Tenach uit 100 na Chr. is de canon, die de kerk heeft overgenomen. Dit betekent dat wanneer de Hebreeuwse tekst op zich ook goede zin geeft, niet gekozen hoeft te worden voor de wijziging die de Septuagint heeft aangebracht. In ons geval betekent dit dat we de Herziene Statenvertaling volgen. Ezechiël 6:9 *Dan zullen diegenen van u die ontkomen, aan Mij denken onder de heidenvolken waar zij gevangengenomen zijn, omdat Ik gebroken ben door hun hart, dat hoererij bedrijft, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die in hoererij achter hun stinkgoden aan gaan. Dan zullen zij van zichzelf walgen om de slechte daden die zij door al hun gruweldaden gedaan hebben.* De mensen hebben God gebroken door hun zondige hart en ogen te volgen. Misschien vinden mensen het vreemd dat wij gelovigen God kunnen breken, maar het is niet anders. God heeft ook gevoel zou je kunnen zeggen. De HEERE vergelijkt de relatie met Zijn volk vaak met een huwelijk. Hij ervaart het nalopen van andere goden als echtbreuk als ontucht en als hoererij, zeg maar. God houdt van Zijn volk. Hij is er kapot van. Wij kunnen de HEERE echt verdriet doen. We kunnen God diep kwetsen. De HEERE God ging er helemaal voor. Hij verwachtte er zoveel van maar wij hebben Hem gewoon laten zitten. Zijn volk heeft Hem op het hart getrapt.

De HEERE vergelijkt de relatie met Zijn volk vaak met een huwelijk. Hij ervaart het nalopen van andere goden als echtbreuk als ontucht als hoererij, zeg maar. God houdt van Zijn volk. Hij is er kapot van. Begrijpen wij dat?

En dan nog een keer het harde vonnis

Laten we eerlijk zijn, wij zijn blij dat de HEERE Zich in Ezechiël 6 niet alleen laat kennen uit het snoeiharde vonnis. We staan er achter. Geen kwaad woord erover van onze kant, maar we zijn bijna opgelucht als de HEERE even later in hetzelfde hoofdstuk het effect van Zijn strengheid meldt. Wat het doet met een deel van de ballingen. Men wordt zich bewust van de eigen schuld en heeft diep berouw over wat men gedaan heeft. Er komt een nieuwe gezindheid niet alleen om God te vertrouwen, maar ook om Hem in het vervolg te gehoorzamen. Kijk maar eens wat een mooi effect Mijn harde optreden tegen Mijn volk heeft, zegt de HEERE. Versta mij goed. God vonnist Zijn volk niet zo hard om dit effect te bereiken. Nee het vonnis dat Israel in de ballingschap ondergaat is zuiver en rechtvaardig. Het is de hoogste Rechter Die dit zo bepaalde als eerlijke straf. Dat neemt niet weg dat er van de rechtvaardige vonnissen in de rechtszaken van een land – daar hoopt het rechtssysteem in ons land ook op – een zuiverende werking uit gaat. De crimineel kan terugkeren in de samenleving na de straf uitgezeten te hebben en hopelijk

heeft hij er van geleerd. Wel, stelt de HEERE in een vergelijkbare situatie – het vonnis mag dan snoeihard zijn – het bijproduct van berouw en bekering bij een deel van de ballingen wordt met blijdschap begroet. Ezechiël 6:9 *Dan zullen zij van zichzelf walgen om de slechte daden die zij door al hun gruweldaden gedaan hebben.* Ook dit is een kant van God Die we misschien nog niet zo goed kennen. Dan begrijpen ze ook waarom Ik het gedaan heb, zegt de HEERE. Ezechiël 6:10 *Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben. Ik heb niet zonder reden gesproken dat Ik hun dit kwaad zou aandoen.* Goed, na dit gezegd te hebben, komt de HEERE op het vorige – het eigenlijke punt – terug en dat is het punt van het snoeiharde vonnis. De HEERE heeft een soort van tussenzin geplaatst waaruit ik opmaak dat Hij meteen ook iets van Zijn genade wil tonen om de gelovige mensen niet weg te jagen en degenen die hun biezen wilden pakken daarvan te weerhouden. De HEERE wil niet dat we bij Hem weg gaan. Als we dat toch perse willen is dat mogelijk. De keus is aan u en aan mij. Wat doen we. Blijven of gaan. Ik blijf. Ik was toch al gebleven. God is alles voor mij. Ik zou – net als de leerlingen bij Jezus – niet weten waar ik naar toe zou moeten. Johannes 6:67,68 *Jezus dan zei tegen de twaalf: Wilt u ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, naar wie zullen wij heen gaan? U hebt woorden van eeuwig leven. En wij hebben geloofd en erkend dat U de Christus bent, de Zoon van de levende God.* God is alles voor mij, maar er is nog iets; Er is geen alternatief. Toch wil de HEERE ons niet verleiden om bij Hem te blijven omdat Hij – als het er op aan komt – een genadig God is. Nee, aan het einde van het hoofdstuk komt God weer terug bij Zijn oordeel over Zijn volk. En Hij vraagt iets van Zedekia. God vraagt van hem om in zijn handen te klappen en met zijn voeten te stampen en ‘ach’ of ‘foei’ te zeggen over alle slechte daden van het huis van Israël. Wat wil de HEERE? Hij wil dat wij Hem rechtvaardigen in Zijn oordelen. God wil dat wij vierkant achter Hem staan. Hij ziet niet graag dat wij wat afstand nemen en er genuanceerd over gaan neuzelen. Nee dan heb je aan de HEERE een verkeerde. God wil dat wij ons duidelijk achter Zijn oordeel stellen. Dat vraagt de HEERE van Ezechiël. Ezechiël 6:11 *Zo zegt de Heere HEERE: Sla uzelf in uw hand, stamp met uw voet en zeg ‘ach’ over alle gruwelijke slechte daden van het huis van Israël, want zij zullen door het zwaard, door de honger en door de pest vallen.* Iemand wil misschien nog wat kanttekeningen maken bij de uitleg. Maar als we de Bijbel met de Bijbel vergelijken dan moet de verklaring wel ongeveer zijn dat Ezechiël op deze manier volstrekt afstand neemt van zijn volk en zich helemaal aan de kant van God opstelt. Kijk maar hoe dit vers ook elders opduikt. God geeft Ammon op zijn kop omdat ze zich verkneukeld hadden over Israëls val. Ezechiël 25:6 *Want zo zegt de Heere HEERE: Omdat u in de handen geklapt en met de voeten gestampt hebt, en u in al uw leedvermaak zich van harte verblijdde over het land van Israël.* Toch vraagt God van Ezechiël feitelijk om hetzelfde te doen. Ezechiël moet wijzen naar Israël en ‘foei’ roepen. Ze hebben de ellende volstrekt aan zichzelf te danken en God heeft groot gelijk dat Hij dat volk hard aanpakt. Ezechiël staat aan de kant te klappen en met zijn voeten te stampen. Met alles wat mogelijk is wil de profeet aan zijn omgeving laten zien dat hij volstrekt achter God staat en van mening is dat Israël zich volstrekt belachelijk heeft gemaakt. En dan vertelt de HEER nog maar eens een keer wat Hij bedoelt. Dat het volk zal sterven door de pest en het zwaard en de honger. Ontloopt iemand de pest dan wordt hij het slachtoffer van het zwaard. Ontkomt hij ook daaraan dan wordt hij een prooi van de honger. Er is geen ontsnappen mogelijk. Ezechiël 6:12 *Wie ver weg is, zal door de pest sterven, wie dichtbij is, zal door het zwaard vallen en wie overgebleven en gespaard is, zal door de honger sterven. Zo zal Ik Mijn grimmigheid tegen hen ten uitvoer brengen.* Misschien kenden de mensen de HEERE nog niet op deze manier. Nou dan wordt het tijd dat het er van komt. Ezechiël 6:13 *Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben, als hun gesneuvelden te midden van hun stinkgoden rondom hun altaren liggen, op elke hoge heuvel, op alle bergtoppen, onder elke bladerrijke boom en onder elke dichtbebladerde eik, op de plaats waar zij voor al hun stinkgoden een aangename geur hebben bereid.*

Het zal niet mee vallen, integendeel het valt tegen. God maakt van Jeruzalem en omgeving een nog grotere woestijn dan de woestijn van Ribla. Ribla kennen ze wel. Dat is het gebied tussen Babel en Israël waar Nebukadnessar zetelde, de koning van Babel. Daar is koning Sedekia berecht en daar zijn de zonen van koning Sedekia gedood en de lijfwacht en tig andere mensen uit Israël. Ezechiël 6:14 *Zo zal Ik Mijn hand tegen hen uitstrekken, en Ik zal van het land een woestijn maken, ja, woester dan de woestijn van Dibla, in al hun woongebieden. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.*

God wil dat wij vierkant achter Hem staan. Hij ziet niet graag dat wij wat afstand nemen en er genuanceerd over gaan neuzelen. Nee dan heb je aan de HEERE een verkeerde. God wil dat wij ons duidelijk achter Zijn oordeel stellen.

Wat wordt het? Genade of het oordeel?

De HEERE begint over het harde vonnis dat Hij gaat uitvoeren over Zijn eigen volk en komt er later op terug. Niemand moet denken dat de HEERE ook maar een woord terugneemt van wat Hij Zich voorgenomen heeft. Men mag best weten hoe Hij is. Sterker, iedereen moet weten Wie Hij is, de HEERE, de eeuwige God Die leeft en regeert tot in eeuwigheid. God wil dat Ezechiël vierkant achter zijn Zender staat. Dat geldt ook voor ons. Geen geneuzel. Geen vergoelijking van slechte daden. Geen ontkenning van de ernst van de situatie. Niemand moet ook maar iets afdoen aan Gods oordelen. Misschien dat ook om die reden het boek Openbaring – waarvan hoofdstuk 14-20 over de oordelen van God gaan – eindigt met de oproep niets aan het boek te veranderen. Openbaring 22:18,19 *Want ik getuig aan ieder die de woorden van de profetie van dit boek hoort: Als iemand iets aan deze dingen toevoegt, zal God hem de plagen toevoegen die in dit boek geschreven zijn. En als iemand afdoet van de woorden van het boek van deze profetie, zal God zijn deel afdoen van het boek des levens, en van de heilige stad, van de dingen die in dit boek geschreven zijn.* Toch is onze situatie onmiskenbaar anders dan die van Ezechiël. Ezechiël verkeerde in een periode van oordeel, terwijl wij in de fase zitten van Gods genade. Niet voor niets gaat daar – naar de genade – bijna alle aandacht uit in het Nieuwe Testament. Maar we moeten wel blind zijn willen we tussen de regels door niet ook de ernst van de situatie lezen. Zo begint het optreden van de Here Jezus met Zijn voorloper Johannes de Doper. Dat was de man die het volk stelde voor de keus: genade of het oordeel. Matteus 3:10-12 *De bijl ligt zelfs al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen. Ik doop u wel met water tot bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben het niet waard Hem Zijn sandalen na te dragen. Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur. Zijn wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur verzamelen en Hij zal het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden.* De Here Jezus liet het oordeel weg uit het boek Jesaja waaruit Hij voorlas in de synagoge omdat dit de tijd van Gods genade is. Lucas 4:18,19 *De Geest van de Heere is op Mij, omdat Hij Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken van hart zijn, om aan gevangenen vrijlating te prediken en aan blinden het gezichtsvermogen, om verslagenen weg te zenden in vrijheid, om het jaar van het welbehagen van de Heere te prediken.* Predikanten hebben de neiging hier de nadruk op te leggen – op Gods genade – en ze hebben gelijk. Dit is de tijd van Gods genade. Maar ook de Here Jezus stelt de mens voor de keus tussen de genade en het oordeel. Na de meest geliefde tekst in de Bijbel over Gods genade – Johannes 3:16 over het ‘alzo lief heeft God de wereld gehad’ – wordt de mens ook door de Here Jezus voor de keuze gesteld: wat wordt het genade of oordeel? Johannes 3:17,18 *Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. Wie in Hem gelooft,*

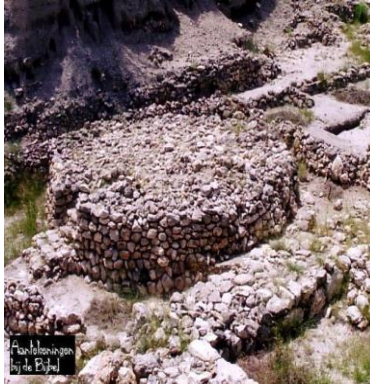
wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God. De apostel Paulus – die volgens Petrus nog weleens verkeerd begrepen wordt op het punt van de genade en door Jakobus ‘gecorrigeerd’ op het punt van de gehoorzaamheid – laat toch ook zelf geen misverstand over wat er gebeurt met mensen die het Evangelie niet aannemen en er niet naar handelen. 1 Korintiërs 5:9,10 *Of weet u niet dat onrechtvaardigen het Koninkrijk van God niet zullen beërven? Dwaal niet! Ontuchtplegers, afgodendienaars, overspelers, schandknappen, mannen die met mannen slapen, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, lasteraars en rovers zullen het Koninkrijk van God niet beërven.* Te midden van het oordeel – zoals beschreven in het boek Openbaring – laat God het Evangelie verkondigen van de heerlijke en eeuwige redding van de gelovigen die God gehoorzaam bleven door alles heen. Openbaring 14:11-13 *En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid, en zij die het beest en zijn beeld aanbidden, hebben dag en nacht geen rust, evenmin als iemand die het merkteken van zijn naam ontvangt. Hier zien we de volharding van de heiligen. Hier komen openbaar die de geboden van God en het geloof in Jezus in acht nemen. En ik hoorde een stem uit de hemel tegen mij zeggen: Schrijf: Zalig zijn de doden die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten van hun inspanningen, en hun werken volgen met hen.* Met andere woorden: Ook het Nieuwe Testament houdt vast aan het eeuwige oordeel over de goddelozen en zondaars. Ook al is dat oordeel pas aan het eind van de tijd, het zal onvermijdelijk aanbreken. Maar de gelovigen die de Here Jezus gehoorzaam volgen behoren vanaf het begin tot de dimensie van de eeuwige heerlijkheid.

Ook het Nieuwe Testament houdt vast aan het eeuwige oordeel over de goddelozen en zondaars. Ook al is dat oordeel pas aan het eind van de tijd, het zal onvermijdelijk aanbreken.

<p>1 Het woord van de HEERE kwam tot mij:</p>	<p>2 Mensenkind, richt uw blik op de bergen van Israël, en profeteer ertegen.</p>	<p>3 Zeg: Bergen van Israël, luister naar het woord van de Heere HEERE! Zo zegt de Heere HEERE tegen de bergen en tegen de heuvels, tegen de waterstromen en tegen de dalen: Zie, Ík ga het zwaard over u brengen en zal uw hoogten vernielen.</p>
		
<p>6 In al uw woongebieden zullen de steden verwoest worden en de hoogten een wildernis worden,</p>	<p>zodat uw altaren verwoest en verlaten zijn,</p>	<p>uw stinkgoden in stukken gebroken en weggedaan worden, uw wierookaltaren stukgebroken worden</p>

en uw werken verdelgd.

8 Maar Ik zal er onder u laten overblijven, omdat er onder u zullen zijn die aan het zwaard ontkomen onder de heidenvolken, wanneer u over de landen verstrooid wordt.

9 Dan zullen zij van zichzelf walgen om de slechte daden die zij door al hun gruweldaden gedaan hebben.

10 Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben. Ik heb niet zonder reden gesproken dat Ik hun dit kwaad zou aandoen.

11 Zo zegt de Heere HEERE: Sla uzelf in uw hand, stamp met uw voet en zeg 'ach' over alle gruwelijke slechte daden van het huis van Israël, want zij zullen door het zwaard, door de honger en door de pest vallen.

14 Zo zal Ik Mijn hand tegen hen uitstrekken, en Ik zal van het land een woestijn maken, ja, woester dan de woestijn van Dibla, in al hun woongebieden. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben

